

הוד השובת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון "הוד התורה" ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד טל' 0503-547630

670

חוקת

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1 מודיעין עילית

פקס 057-7961563 torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:17

מוצאי שבת 20:30

מוצ"ש ר"ת 20:59

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

סוד גדול בשלום בית...

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

ה) במאמר מובא סוד גדול בשלום בית, סוד שרובם מעולם לא התוודעו אליו כהוגן, ומי שיקרא עד הסוף, הרווח כולו שלו. נב. מי שנפשו אוהבת לשמוע רק מחמאות ולטופים ואין הוא מסוגל לשמוע אמת ברורה ונוקבת, אנו ממליצים לו בחום שהשבוע לא ימשיך בקריאת המאמר... מפני שהמאמר נכתב רק לאותם החפצים לדעת את האמת - תהיה אשר תהיה, ולהתקדם על פיה בעבודת ה'.

ובכן, כולם יודעים שבאיסור לשון הרע אפשר לעבור על עבירות רבות ברגע אחד, מפני שבכל מילה של לשון הרע ניתן להיכשל ב35 עבירות (17 לאוין 14 עשין 4 אורוין), ואת זה יש להכפיל במספר המילים... ואת התוצאה יש להכפיל בכמות השומעים... ממילא בסיפור לשון הרע אחד ניתן "לזפות" בחבילה גדולה של איסורים - והחשבון הנוקב הזה מרתיע אנשים רבים. אך לא כולם יודעים שגם נושא "שמירת העיניים" מסופק אותו דבר - וגם הוא מורכב מהרבה מצוות, והנה חלק קטן מהן:

ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם (במדבר ט"ו ל"ט), **קדשים תהיו** (ויקרא י"ט ב') שיש עניין לעשות גדרים וסייגים כדי להישמר ממכשול (רש"י שם), **ונשמרת מכל דבר רע** (דברים כ"ג ז') שלא יהרהר אדם בדברים לא כשרים - ולא יביט על הנשים ואפילו לא על אצבע קטנה של אישה (שבת ס"ד ע"ב) ואפילו לא יסתכל בבגדי אישה שמכיר - (גם אם הבגדים אינם עליה) (ע"ז כ"י ע"ב), **כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו** (רמב"ן ויקרא י"ח ג'), **לא תנאף** (שמות כ"י י"ב) נאמר גם על מי שלא שומר עיניו (מסילת ישרים י"א), **אל תפנו אל האילים והיייתם קדשים** 1 (ויקרא י"א מ"ד - עין שם באור החיים), **והתקדשתם והיייתם קדשים** 2 (ויקרא כ"ז ז' - עין שם בספרונו...) זו רק "דוגמית" של הסתעפות עניין "שמירת העיניים" המורכבת ממצוות רבות, יש עוד הרבה מצוות הקשורות לעניין שלא ציינו אותם מחמת שהנייר צר וקצר והמקום בו מוגבל, ואת כל זה יש להכפיל בכל הבטת לא כשרה!

שורה תחתונה: על ידי זלזול בשמירת העיניים ניתן לארגן בתוך כמה דקות חבילה ענקית של איסורי תורה, וזה עוד לא כל האסון. מדוע?
א) חכמנו גילו לנו שכפי ההשקעה של האדם בשמירת העיניים וטהרתו, כך הוא זוכה לראייה רוחנית ולקשר ורגש עם הבורא. אך אדם שמזלזל בקדושת עיניו ונותן להם דרוו וחופשיות ללא פיקוח ובקרה, הרי הוא קורע וגודע וקוטע את הרגש הרוחני והקשר שלו עם הבורא. (שפת אמת ויקהל, ראשית חכמה שער היראה פ"ז י"ב). זו הסיבה שלהרבה אנשים המקיימים את המצוות - אין רגש וסיפוק בעבודת ה' ולא טעם והנאה רוחנית מתפילה ולימוד התורה, והם לא יודעים מדוע...

בקטע הבא נעלה את חומרת הפוגם בעיניו מבלי לגעל פינות ולהסתיר נתונים, כדי שנוכל להבין את עומק הדברים וחומרתם כהוגן. אך נדגיש לפני כן שגם מי שנכשל בנושא - אל ישבר מכך, שהרי בכוח התשובה לשנות את האדם ברגע אחד ולהופכו לצדיק גמור (ע"ז י"ז ע"א), ואם אותו אדם יקבל על עצמו להתחזק מכאן ולהבא - הדברים הבאים כבר לא נאמרים עליו.

ב) הפוגם בעיניו נקרא 'נאוף' (מסילת ישרים י"א), ומעכבים ממנו את התשובה (רמב"ם תשובה פ"ד ה"ח), ודינו כמומר לדבר אחד - והוא נמנה עם פושעי ישראל - והוא בכלל "ארור אשר לא יקים את התורה הזאת" (שערי תשובה לר"י ש"א ו' + ח'), ויורש גהינם (ברכות ס"א ע"א), ואינו זוכה לראות פני שכניה בגן עדן (ח"ח) שמייח"ל ח"י פ"ל), ולעתיד לבוא לא יוכל לראות בבניין בית המקדש (ראשית חכמה שער האהבה י"א ח'), וחוזר בגלגול של עוף הנקרא "ראח" (טהרת הקודש מאמר שמירת העיניים פרק ח'), ובשעת פטירת האדם כתוב בחז"ל שמלאך המוות מגיע אליו "מלא עיניים" - ואותן עיניים נוצרות מהראיות הלא טהורות של האדם במשך ימי חייו. ומי שזוהר בחייו מראיות אסורות, לא יראה את הדבר הנורא הזה (חתם סופר בהקדמה לבראשית).

ומי שלא שומר על עיניו, גם אם הוא תלמיד חכם, הגמרא מודיעה לו ש... אינו נקרא תלמיד חכם - תורתו משתכחת ממנו - הוא מכונה כסיל ונתעב - ותררת נעשית לו סם המות - סופו שיענש בייסורים בעולם הזה ובהינים בעולם הבא, (עין שערי תשובה לר"י ש"א ו' + ח', ובמרא יומא ע"ב ע"ב), וגם עליו נאמר "המלמד תלמיד שאינו הגון כאילו עבד עבודה זרה" (שע"ת הני"ל ובחולין ק"ל ע"א).

זאת התורה, אדם פי גמות באהל כל הפא אל האהל... יטמא שבעת ימים... והזה הסוהר על הטמא ביום השלישי וביום השביעי, וחסאו ביום השביעי, ופסגו פגדיו ורחץ בפמים וטהר בערב: (במדבר י"ט י"ד - י"ט).

בפסוקים אלו התורה מודיעה לנו שגם האדם הכי קדוש, אם הוא נכנס לאוהל המת - למקום שיש שם טומאה, ברגע אחד הוא נטמא בטומאה חמורה ועליו לעבור תהליך של "טהרה". מי שמתעמק בדיעה הזו כהוגן מתחיל להבין "שיש מצבים שאם נקלעים לתוכם - ניתן לאבד באותם רגעים הרבה מאוד קדושה ורוחניות". מה כוונת המשורר?

ידוע הדבר ומפורסם העניין שבשביל לבנות בניין צריך להשקיע הון וממון רב, להפעיל מחשבה עמוקה ולבצע תכנון יסודי של כל הפרויקט, להיות בקשר עם אנשי מקצוע רבים - כמו אדריכל, מהנדס, קבלן מבצע וכו', כמו כן הבנייה אורכת זמן - ובפרט אם מדובר בבניין ענק וגדול מימדים כמו בנייני התאומים במנהטן ז"ל. מצד שני, כולנו יודעים שבשביל להוריד בנין לא צריך הרבה. פשוט שולחים טיל אחד - והבניין מתמוטט מאליו וכל תכולתו עולה בסערה השמימה.

אותו דבר אדם שחפץ להקים גינה מפוארת או לתפור בגד לתפארת, עליו לעמוד ולהשקיע הרבה. זמן, כסף, להתרוצץ ולארגן את החומר ולעבד תוכנית מפורטת וכו'. אך כדי לאבד את אותו בגד מפואר ולהעלים את הגינה המטופחת, מספיק גפרור אחד שלא עולה אפילו עשר אגורות. אותו דבר אגרטל קריסטל יקר. אפשר להשקיע ביצירתו הרבה אנרגיה. עיצוב אדיר, גודל כביר, חישוב נדיר... אך בכדי לאבד את האגרטל היקר, אין צורך להשקיע הרבה כוחות. צריך רק לעזוב אותו מהידיים, והוא כבר יתנפץ לרסיסים ויהפוך להיסטוריה.

שורה תחתונה: **הבנייה והיצירה" דורשים משאבים רבים ועמל גדול ואורוין זמן, אך "ההרס וההפסד" יכולים להתבצע בקלות ובהרף עין.** הבעיה היא שאנו חושבים שזה קיים רק בגשמיות, ושוכחים שממש כך זה עובד גם ברוחניות.

כן, יהודי יכול לעמוד חזק ולמלאות את עצמו בתורה ומצוות ולהטעין את נשמתו בקדושה עד אין קץ ולזכות לפתח רגש נפלא לבורא, ולאחר מכן לאבד את כל העוצמה הזו "בפיגוע רוחני" אחד.

כדי להבין זאת היטב נעלה כאן נושא כואב שיצר הרע החליש מאוד בדרונו, נושא שעומד ברומו של עולם והוא מאבני היסוד של היהדות, ולמרות זאת נשחק בו החוש והרגש ולאנשים רבים - עד שבדרונו נעשה כבר הדבר הכי תר רח"ל, כפי שהגדירה זאת הגמרא הקדושה בנוסחה הבאה: "כיון שעבר אדם עבירה וחזר עליה שוב פעם, חושיו הרוחניים נשחקו והתכהו - ומאותו רגע המעשה הופך בעיניו למותר, ואין הוא רואה אותו כדבר רע" (יומא פ"ז ע"א).

אך בטרם נכנס לעובי הקורה ונדוש בגופם של דברים, רצונו להצהיר הצהרה חשובה עד מאוד:

מאמר זה מופץ ומודפס באלפי עותקים ואף מועלה לרשת במספר מקומות ומגיע ליהודים רבים מכל גווי הקשת, גם למדקדקים במצוות - וגם לאחיו האהובים והיקרים שעדין בתחילת דרכם ביהדות.

א) מחמת זאת - ולמען הטר ספק, אין מדגישים שהתוכן הכתוב בשורות הבאות והחזיק בו שייכים לכולם, כל אחד כפי כוחו ורמתו הרוחנית.

ב) מפאת רגישות הנושא שנעסוק בו, יתכן שהיצר ילחש באוזן לחלק מהקוראים שהחומר נכתב בפנאטיית גמורה וקיצוניות חסרת ביסוס. משום כך אנו מצהירים כעת "ישעל כל משפט" נצטט מקור מוסמך.

ג) מכיוון שמדובר בנושא מופקר - אם מעט ואם הרבה, מה גם שההשלכות שלו חמורות הן בעולם הזה והן בעולם הבא, החלטנו להסיר את הכפפות ולהגדיר את ההשקפה הנכונה ללא עיגולי פינות, כדי לא לאבד מעוצמת הדברים.

ד) גם אם יצר הרע ילחש למישהו שהוא כבר שרוף בנושא ואין טעם שיתעמק בו, אנו מבטיחים לו שאם הוא יתעקש להכיר את האמת ולקרוא את המאמר עד הסוף, בסיום הקריאה החשיבה שלו תשתנה והוא יושפע מהדברים בעזרת ה' - אם מעט ואם הרבה, וכבר מובטחים אנו שהבא להיטהר מסייעים אותו (שבת ק"ד ע"א).

מוקדש להצלחת התורם החפץ בעילום שמו ובני ביתו, בכל מיני דמיטב, ברוחניות וגשמיות, בשלום בית וחיון ילדים כהלכה, ופרנסה טובה.

ג) נציין קעת ידיעה נוספת שהיא בגדר 'סוד עלום' בדורנו, ולפני כן נעלה מספר נתונים בעניין:

זכה דורנו ונתקיים בו הפתגם המפורסם הבא: מכל ארבעה זוגות - אחד מתגרש, השני מתכנן להתגרש, השלישי מתבייש להתגרש, הרביעי לא מתגרש מפני שהוא לא מאמין באלטרנטיבה, וכולם עדין מחפשים את החמישי המאושר... ומחקרים שנעשו בתחום מגלים שבשלושים השנים האחרונות אחוז הגירושין שילש את עצמו והוא עומד על 26% (divorce-online.co.il), ויש מקומות בארץ שאחוז הגירושין שם עומד על 50% (reader.co.il). ושיטת שאריות ומתפרצות ועולות וזועקות וממריאות עד לב השמים - ואף יותר מכך! (1) מדוע לא שורה היום הברכה אצל הזוגות בנישואים? (2) להיכן נעלמו דברי הגמרא שאמרה שהאישה היא החומה והשמחה והברכה של הבעל (בבמות ס"ב ע"ג), ולכל אישה יש חן בעיני בעלה - אפילו אם היא אינה נאה (סוטה מ"ז ע"ג וברש"י שם).

היום ההפך לנשותיהן?
התשובה לכך מאוד נוקבת:
על פי דרך הטבע לא ניתן לגשר בין בני זוג, שהרי תכונות הגברים והנשים מנוגדות והלך חשיבתם שונה וביניהם פעורה תהום עמוקה - ויש להם בחינה של "איובים זה לזה" (בראשית רבה נ"ד א). וכיצד באמת שייך להקים בית ולמוזג בין שני ההפכים הללו?
יש לכך רק פטנט אחד. "שכינה שרויה ביניהם". אם השכינה נמצאת בבית ומקיפה את בני הזוג, ממילא כבר הכל נמצא ואפשר למוזג אפילו בין ההפכים הכי קיצוניים. מחמת "שמלך השלום" שורה באותו בית.
אלא שבנקודה הזו הבורא חקק חוק שלא ניתן לנרער, חוק אומר כך:

זכה האיש, אשתו עוזרתו. לא זכה, הרי היא כנגדו, שחולקת עליו וסותרת דבריו (בבמות ס"ג ע"ג, וברש"י שם ד"ה כנגדו).
ומה זה "זכה האיש"? יזכך את נשמתו בקדושה וטהרה. (עניין בחכמה ומוסר לרבי שמחה זיסל מלקס חלק א' מאמר ר"ד, שביאר את המילה "זכה" מלשון "יזכ"י).
ובאיוה תחום הגמרא רוצה שהאדם יזכך ויקדש את עצמו? האם בריבוי לימוד תורה או במתן צדקות בשפע? ולא ולא!
כוונת הגמרא על קדושה מלאה בענייני צניעות, הכוללת שמירת העיניים (עניין מסילת ישרים פרק י"א שהפגום בעיניו נקרא נוף - וברש"י סוטה י"ז ע"ג על הגמרא איש ואישה שזכו - שקאי על זהירות מניאוף).
אם האיש "זוכה" ומוזכך את עצמו בקדושה וטהרה והשכיר עיניו כהלכה, השלום ישכון בביתו תדיר ואשתו תהיה לו לעזר. אך אם הוא לא "זוכה" ולא יזכך את טהרתו וקדושתו ושמירת עיניו, אשתו הופכת להיות "כנגדו" וחולקת על דבריו ומתקוטטת עימו (רש"י שם).
האמת היא שאת המסר הזה הגמרא כתבה במקום נוסף, ואלו דבריה:
איש ואישה "שזכו", שכינה ביניהם. לא זכו, אש אוכלת... אש המחולקת (סוטה י"ז ע"ג).

לא יאומן! הגמרא מודיעה לנו בשתי מקומות שאדם שלא מוזכך את עצמו וקדושתו עיניו, יהיו לו בעיות בשלום בית. מצד שני אם הוא כן עובד על הקדושה והצניעות וטהרת עיניו, מובטח לו שהשכינה ישכון בביתו ואשתו תהא לו לעזר.
אכן זהו "הפטנט הרושם" היחיד לבעיות שלום בית, אלא שהרבה מעדיפים לא לפרסם אותו, שחמת שאין להם כוח (ורצון) להתמודד עם עוצמת הדברים הללו ולהכניע את תאוותם ולקדש את עצמם עוד קצת. לא חבל!
אשרי היחיד שמבין זאת, זה מעיד על קדושתו ואיכות נשמתו. ומי שלא מבין זאת - אנו ממליצים לו לאמץ את נוסחת הקסם של "טעמו ורצו כי טוב ה'" (התלים ל"ט וענין שם ברש"י), ולהינחל על בשרו שאם יקבל עליו ברצינות להתחזק בשמירת עיניים, אזי השכינה תתעצם בביתו ושלום ביתו ימריא ויעלה.
זו גם התשובה הברורה על הטענה המפורסמת שיש להרבה נושאים ומתקברים "איך אפשר להתחתן על ידי שדכן"? הרי ההיכרות עם האישה היא קצרה ושמרנית... איך בכלל שייך להכיר אותה לעומק בצורה כזו? וכי לא הגיוני יותר לצאת עימה כמה שנים ולהכירה כהוגן?

יהודי יקר, חתן חמוד, קעת זכית להבין מתוך מקורות חז"ל שעל פי דרך הטבע בכלל לא שייך למוזג בין האישה והאיש, במילים אחרות אין טעם שתכיר אותה יותר מדי, מפני שלהתאמה מלאה לעולם לא תגיעו!!! [ואומנם לתאונה מלאה אולי כן תגיעו, אך לימדונו חכמנו שזה נקרא "אהבה התלויה בדבר" שאין סופה להתקיים (אבות ה' ט"ו), כפי שאנו רואים במגופת הגירושין הנוראה המקיפה אותנו]. מצד שני, כאשר פונים לשדכן ובוחנים את ההצעה לעומק מתוך שמירת כל גדרי הקדושה והטהרה, אזי זוכים לממתק הנפלא של "איש ואישה שזכו שכינה ביניהם", ומלך השלום שוכן ביניהם ודואג כבר לשלום ביתם, עד כדי כך שהוא מבטיח שגם אם האישה מכוערת ולא נאה, הוא יעשה שהיא תמצא חן בעיני בעלה (סוטה מ"ז ע"ג וברש"י שם).

כאן תם חלקו הראשון של המאמר. אך מחמת שכבר נגענו בנושא הטהרה והקדושה וחובת שמירת העיניים, נזכיר כאן פסוק נוסף מפרשתנו שכתוב בו "וַיִּשְׁמַע הַכֹּהֵן... כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דָּרָךְ הָאֲתָרִים וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׂבִי" (במדבר כ"א א'), שבפסוק זה רמוזה סכנת אתרי האינטרנט - והמצאיות מעידה שגם על האינטרנט שלנו שייך לומר את סוף הפסוק וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׂבִי, שבי של קדושה וטהרה ואיבוד יראת שמים, ודרדור איכות הקשר עם בני הזוג, וחובה עלינו לעלות את נושא האינטרנט הארסי וההרסני, ולהעלות את פסיקת חכמי התורה בעניין, במילים מתומצמות.

* אין ספק שמי שאין לו אינטרנט אשרי חלקו, ירבו כמותו בישראל.
* מי שזקוק לשירתי מייל בלבד - אין לו היתר להיסחף ולהחזיק אינטרנט, אלא עליו להזמין שירות "מייל בלבד".
* מי שנחנף לו להחזיק באינטרנט מחמת הכרח (והוא עשה שאלת רב מובהק - והתברר לו באמת שגם בורא עולם מסכים שזה נחוץ עבורו - ולא מדובר במילים ללא כיסוי), עליו להתחבר לחברת נתיב (בטלפון 0747001700) מפני שחברה זו סגרה את כל הרשת בפני הגולש ופתחה רק את מה שנבדק ונמצא נקי (עם אפשרות להוספת אתרים ספציפיים שנחוצים ללקוח).
* מי שלא יכול להתחבר לנתיב מחמת נתוני שטח שאינם בשליטתו וכו', עליו לעיין בכתובת הבאה (www.olam-jew.com/maamarim/sos-hazala.htm) כדי לדעת את סוגי החברות והסיומיותיהם - ולבחור את המינימום הנחוץ לו באמת (ולהתייעץ עם רב מובהק כיצד לנהוג במצב זה), וברור שאין לו להתיר את הרצועה יותר ממה שנחנף לו באמת, וקל וחומר שאין לו היתר לגלוש ללא אמצעי סינון ובקרת תוכן.
* מי שיצר הרע כבר כבש אותו והוא מכור לאינטרנט ושמירת עיניו וקדושתו נמצאים במצב שפל, והוא חפץ לשקם את רוחניותו ולהציל את נשמתו - אלא שלמרות רצונו הטוב, הוא לא מצליח לייצב את עצמו ולהתנתק מהזוהמה, חובתו להיכנס לאתר "שומר עיניך" בלינק הבא (www.gye.org.il), שהוא בעצם אתר חרום שהוקם למטרה זו באישור ופיקוח גדולי ישראל (ההסכמות מופיעות שם באתר), ואם הוא יאמץ לעצמו את הדברים והכלים והעזרה שהאתר ש מציע, בעזרת ה' הוא יצליח להיחלץ מהביצה הטובענית המקיפה אותו.

לפני חתימת המאמר נעלה כאן עדכון קריטי שרבים ונכבדים לא מודעים לו, והעדכון הזה ישלים לנו פרט מרכזי ביהדות - אשר יש בו בורות גדולה. "בשמירת העיניים" מצוות הנשים בדיוק כמו הגברים (כמבואר בחינוך מצווה ר"ג ומצווה שפ"ז), ועל מצווה זו טרחו חכמינו להדגיש שהיא יסוד היהדות והתורה כולה, ואף הזהירונו חכמנו שמי שיקל לעצמו בעניין הזה ינסה לטהר את השרץ, סופו להקל בכל ענייני הדת. (החינוך שם).

ומדוע זה כל כך חמור - ולמה גם הנשים מצוות בו?
(א) בחז"ל מובא שתחילת דרדור האדם זה "מראייה לא צנועה", והמשלול הוא כך: בהתחלה - העין רואה, אחר כך - הלב חומד, בסוף - האדם מבצע את התאוה שהתפתחה בליבו (קיצוץ א"ג יוסף החינוך מצווה ר"ג), והנקודה הזו שייכת גם בנשים.

(ב) חכמנו ז"ל גילו לנו שהעין מחברת בין נשמת האדם למה שהוא רואה, וחוקקת בנשמתו רושם (ספרנו בראשית מ"ח י'). רוצים להבין זאת לעומק?
מי לא שמע על מצלמת הפילים המפורסמת? וכיצד היא פועלת? בתוך המצלמה (הגוף) נמצאים פילים (נשמה), ולמצלמה יש עדשה (עין), וכאשר הפיל (הנשמה) רואה דבר דרך העדשה (העין), באותו רגע זה נחקק בו לנצח!!! ואפילו אם המצלמה תתקלקל ותמות (לאחר פטירת האדם), עדין התמונה נשארת חקוקה בפיל (בנשמה). ומי צייר את התמונה על הפיל? ... מתברר שראייה זה סוג גמור של חיבור, ובדורנו המשוכלל שבו כל דבר כמעט עובד על "עין אלקטרונית" - קל מאוד להבין שניתן לבצע כך דרך העין נגיעה ממש והתחברות מלאה. זו גם הסיבה שאסור להסתכל על עבודה זרה (חינוך מצווה ר"ג) ועל פני אדם רשע (מגילה כ"ח ע"ג), מפני שבאותם רגעים הנשמה מתחברת למראה עיניה "וזה נחקק לה בפילים".

לכן אומרת הגמרא "איש ואישה שזכו - שהזדכך שזכו - שכינה ביניהם". משום שגם על האישה מוטל לשמור עיניה, וגם היא מצווה להזדכך. מי חולק? מי חולקת?
נערך ע"י הר"ר אברהם א"ו הי"ו

האושר שבנישואין

אחדות מושלמת

גם אם בן הזוג עושה הכל עבור רעהו, ידע נאמנה שבכדי להגיע "לאחדות מושלמת" - חובתו להקפיד על נקודה נוספת. נקודה שאולי נראית פעוטה ושולית, אך במבחן המציאות היא מהותית ומאוד גורלית!

חובה על כל אדם לשתף את בן זוגו בעובר עליו, לא רק בדברים החשובים והרי הגורל, אלא גם בדברים הפעוטים והזניחים. בעלי היקר, הייתי היום בשוק, קניתי ככה וככה, הבטטות היו יקרות - לכן הבאתי רק מעט.... אשתי היקרה, פגשתי היום חבר ילדות, כבר 32 שנה שלא התראינו, ולמרות זאת זיהינו אחד את השני - ונזכרנו בחוויות משותפות.

כן כן, הזוטות הללו אומנם לא מועילים לכיסוי המשכנתא ומה שקנתה, אבל הם מועילים מאוד לחיזוק הקשר עד זקנה ושיבה. מדוע?

א) לעולם אינך יודע איזה פרט שולי בעיני בן זוגך ואיזה פרט מאוד חשוב לו לדעת, וכבר לימדונו חז"ל "שכשם שהאנשים שונים בפרצופם, כך הם שונים בדעתם והלך חשיבתם".

ב) פסגת הקשר נובעת "מהשיתוף" והעברת הנתונים הפעוטים בין אחד לשני. אדם שמשתף את בן זוגו במה שעובר עליו, מעביר לו בין הדברים את המסר הסמוי הבא:

הנך אהוב ויקר לי, אני מרגיש שאתה חתיכה ממני... שאנחנו נשמה אחת... לכן איכפת לי שתדע מה קורה איתי ומה עובר עלי.

מסופר על הרב שברדון זצ"ל "שבכל פעם ששב לבית" היה מספר לאשתו הרבנית את מה שעבר עליו, והיה מזכיר בשיחות אפילו פרטים שוליים ביותר - כמו את מספר האוטובוס שבו נסע.

ובספר "קול חוצב" מובא שהרב זצ"ל היה נותן לשיחה זו "עדיפות ראשונה", גם אם באותו זמן המתין בביתו גדולי דור או שהיה זמן קבלת קהל, ואנשים שיחירו לפתחו.

מפני ששיתוף בן הזוג במה שעובר על האדם - זהו ערך קדוש ועליון, לא רק בגלל ענייני מוסריות ו'בן אדם לחברו', אלא גם מחמת שיש לכך השפעה גדולה מאוד על איכות הקשר.

לכן לא יאמר האדם מה חשיבות וצורך יש בכך, כיוון שאין המטרה למלאות את סקרנות בן הזוג - אלא להראות לו חשיבות ושיתוף והעברת רגשות.

ג.ב. כמובן שגם בנושא זה צריך להפעיל שכל ישר ודעה שקולה ולספר לבן הזוג בעיקר את "החוויות והזוטות" שעברו עלינו במשך היום, אך להשתדל להימנע מלספר את התקלות והכישלונות המביכות שאירעו לנו.

מפני שאם נספר לבן הזוג את החסרונות והטעויות שעשינו - ובפרט אם נעשה זאת בשיטתיות, חננו וערכנו עלולים לרדת בעיניו, ודבר כזה אסור שיקרה.

מצד שני, אין זה סותר שמותר לשתף את בן הזוג בתקלה שקרתה לנו - כדי לשמוע ממנו עצה ופיתרון, ולהיבנות אחד מהשני.

כִּישׁוּר יִחְוֶה מֵאֵל כִּן כִּי הַכּוֹס וַיִּנְהַם חַיִּים אַחַר אֵת הַשֵּׁן, הַם מִתְרַוְּמִים לַפְסַחַת הָאֲחֵרוֹת "כֹּלֵה וְנִשְׁפָּה". בְּרַק וְחַנּוּחַ!